

El camí d'arribada travessa un gran alzar que li dóna ombra i frescor. Es una part de l'Alzar de Can Bruguès, que s'estenia molt més, junt a la Casa, tot al darrera de la Sala, fins al Casalot. Arbres enormes, que tenien nom en tota la comarca. Un d'ells, un roure, donà 20 tonelades de fusta, a més de la llenya. Escenari de les Festes Majors dels anys 20. En realitat hi començaren en 1915 i acabaren en 1925, amb la mort del Sr. Josep Margenat, avi de l'actual. Eren aquells temps que a Santa Eulàlia les Festes Majors es feien per partida doble i de dos dies. Els músics, en una plataforma dalt de les alzines, arranjades amb jardineria natural, espàrrecs i flors. Els grans d'ara, alguns no ho són pas molt, a saltar el «xotis» a la llum del carburo i amb els estels per teulada. I mentre durava la xerinxola, a Can Burguès no hi faltava el Rosari mai, ni en la Festa Major. Detall que no l'he tret de la font directa Margenat.

Amb sentiment i orgull de tradició, m'ensenyà l'Arbre de Família.

—Es obra del meu pare, on hi esmerçà moltes hores. Ben dibuixat, amb detall pel Sr. Francesc Margenat, q.e.p.r., qui fins fa tant poc de temps poguérem tractar-lo. Tot ell és fonamentat en els documents de la Casa. Comença l'arrel amb en Pere Burguès, casat amb Teresa, mort en 1316.

Detall de les pintures